

<p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	--

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
ממרא	מאן דאמר														
חגיגה-הכל חייבין															
מימרא	מאן דאמר														
אי זהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב על כתפו של אביו.	בית שמאי													■	<
עד הכא מאן אתייה?	מתקיף לה רבי זירא:													⚡	◇
עד הכא, דמיחייבא אימיה בשמחה - אייתיה אימיה. מכאן ואילך, אם יכול לעלות ולאחוז בידו של אביו מירושלים להר הבית - חייב, ואי לא - פטור.	אמר ליה אביי:													!	◇
לדברי בית שמאי (שמואל א' א') וחנה לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הנער והביאותיו, והא שמואל דיכול לרכוב על כתפו של אביו הוה -	השיב רבי תחת בית הלל:													⚡	◇
ולטעמך, תיקשי לך חנה גופה, מי לא מיחייבא בשמחה? אלא, חנה מפנקתא יתירתא חזייה ביה בשמואל, וחשא ביה בשמואל לחולשא דאורהא.	אמר ליה אבוח:													!	◇
קטן חיגר לדברי בית שמאי וסומא לדברי שניהם, מהו?	בעי רבי שמעון:													^	◇
היכי דמי אילמא בחיגר שאינו יכול להתפשט, וסומא שאינו יכול להתפתח, השתא גדול פטור, קטן מיבעיא?														⚡	
לא צריכא, בחיגר שיכול להתפשט, וסומא שיכול להתפתח, מאי?														^	◇
כל היכא דגדול מיחייב מדאורייתא - קטן נמי מחנכין ליה מדרבנן, כל היכא דגדול פטור מדאורייתא - מדרבנן קטן נמי פטור.	אביי:													!	◇
בית שמאי אומרים הראייה שתי כסף כו'.														■	<
הראייה שתי כסף, והחגיגה מעה כסף. שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בחגיגה. ועוד: מצינו בעצרת, שריבה בהן הכתוב בעולות יותר מבשלמים.	תנו רבנן [ב"ש]													■	◇
הראייה מעה כסף וחגיגה שתי כסף. שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין כן בראייה. ועוד: מצינו בנשיאים שריבה בהן הכתוב בשלמים יותר מבעולות.	[ב"ה]													■	◇
ובית הלל, מאי טעמא לא אמרי כבית שמאי?														⚡	
דקא אמרת ראייה עדיפא, דעולה כולה לגבוה - אדרבה, חגיגה עדיפא, דאית בה שתי אכילות. ודקא אמרת נילף מעצרת - דנין קרבן יחיד מקרבן יחיד ואין דנין קרבן יחיד מקרבן צבור.	[בית הלל]													!	◇
ובית שמאי, מאי טעמא לא אמרי כבית הלל?														⚡	
דקאמרת חגיגה עדיפא דישנה לפני הדיבור - ראייה נמי ישנה לפני הדיבור. ודקאמרת נילף מנשיאים - דנין דבר הנוהג לדורות מדבר הנוהג לדורות, ואין דנין דבר הנוהג לדורות מדבר שאינו נהוג לדורות.	[בית שמאי]													!	◇
ובית הלל, מאי שנא חגיגה דישנה לפני הדיבור, דכתיב (שמות כ"ד) ויזבחו זבחים שלמים - ראייה נמי, הכתיב (שמות כ"ד) ויעלו עלת -														⚡	
עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הוא.	קסברי בית הלל:													!	◇
עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הוא.	ובית שמאי סברי:													■	◇
בית שמאי, ורבי אלעזר, ורבי ישמעאל - כולהו סבירא להו: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת ראייה הוא. ובית הלל, ורבי עקיבא, ורבי יוסי הגלילי - כולהו סבירא להו: עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הוא.	אביי:													■	◇
בית שמאי - הא דאמרן,														■	◇
רבי ישמעאל - דתניא, רבי ישמעאל אומר: כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד,	[רבי ישמעאל]													■	◇
ורבי עקיבא אומר: כללות ופרטות נאמרו בסיני, ונשנו באהל מועד, ונשתלשו בערכות מואב.	[רבי עקיבא]													■	◇
ואי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הוא, מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח?														■	
רבי אלעזר דתניא: (במדבר כ"ח) עלת תמיד העשיה בהר סיני, רבי אלעזר אומר: מעשיה נאמרו בסיני, והיא עצמה לא קרבה,	[רבי אלעזר]													■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי עקיבא אומר קרבה ושוב לא פסקה. אלא מה אני מקיים (עמוס ה') הזבחים ומנחה הגשתם לי במדבר ארבעים שנה בית ישראל - שבטו של לוי שלא עבדו עבודה זרה, הן הקריבו אותה.	[רבי עקיבא]											◊
בית הלל - הא דאמרן.												◊
רבי עקיבא - הא נמי דאמרן.												◊
רבי יוסי הגלילי - דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר: שלש מצות נצטוו ישראל בעלותם לרגל: ראייה, וחגיגה, ושמחה.	[רבי יוסי הגלילי]											◊
יש בראייה שאין בשתיהן, ויש בחגיגה שאין בשתיהן, יש בשמחה שאין בשתיהן.	[רבי יוסי הגלילי]											◊
יש בראייה שאין בשתיהן - שהראייה עולה כולה לגבוה, מה שאין כן בשתיהן.												■
יש בחגיגה מה שאין בשתיהן - שחגיגה ישנה לפני הדיבור, מה שאין בשתיהן.												■
יש בשמחה מה שאין בשתיהן - שהשמחה נוהגת באנשים ובנשים, מה שאין בשתיהן.												■
ורבי ישמעאל, מאי טעמא קא מוקמת ליה כבית שמאי?												◊
אי סלקא דעתך עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי - מי איכא מידי דמעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח?												!
והא רבי יוסי הגלילי דאמר עולה שהקריבו ישראל במדבר עולת תמיד הואי, מעיקרא לא בעי הפשט וניתוח ולבסוף בעי הפשט וניתוח.												◊
עולה שהקריבו ישראל אינה טעונה הפשט וניתוח, לפי שאין הפשט וניתוח אלא מאהל מועד ואילך	דתניא, רבי יוסי הגלילי אומר:											◊
סמי מכאן רבי ישמעאל.												!
האי קרא היכי כתיב: (שמות כ"ד) וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עלת - כבשים, ויזבחו זבחים שלמים לה' פרים, או דלמא אידי ואידי פרים הוו?	בעי רב חסדא:											◊
למאי נפקא מינה?												^
לפיסוק טעמים.	מר זוטרא:											◊
לאומר הרי עלי עולה כעולה שהקריבו ישראל במדבר. מאי, פרים הוו או כבשים הוו?	רב אחא בריה דרבא:											◊
תיקו.												!
אלו דברים שאין להם שיעור: הפאה, והבכורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה.	תנן התם:											■
כסבורין אנו לומר הראיון אין לו שיעור למעלה, אבל יש לו שיעור למטה. עד שבא רבי אושעיא ברבי ולימד:	רבי יוחנן:											■
הראיון אין לו שיעור לא למעלה ולא למטה. אבל חכמים אומרים: הראייה מעה כסף, והחגיגה שתי כסף.	[רבי אושעיא ברבי ולימד:]											◊
מאי הראיון?												^
ראיית פנים בעזרה,	רבי יוחנן:											◊
ראיית פנים בקרבן.	וריש לקיש:											◊
בעיקר הרגל - כולי עלמא לא פליגי דראיית פנים בקרבן, כי פליגי - בשאר ימות הרגל.												■
כל היכא דאתא ואייתי - כולי עלמא לא פליגי דמקבלינן מיניה, כי פליגי - דאתא ולא אייתי.												■
ראיית פנים בעזרה דכל אימת דאתי לא צריך לאתויי.	דרבי יוחנן סבר:											◊
ראיית פנים בקרבן, דכל אימת דאתי צריך לאתויי.	ריש לקיש אמר:											◊
(שמות כ"ג) ולא יראו פני ריקם	איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
בעיקר הרגל.	אמר ליה: [ר' יוחנן]										◊
ולא יראו פני ריקם - בזבחים,	איתיביה:		⚡								◊
אתה אומר בזבחים או אינו אלא בעופות ומנחות?			⚡	⚡							
ודין הוא: נאמרה חגיגה להדיט ונאמרה ראייה לגבוה, מה חגיגה האמורה להדיט - זבחים, אף ראייה האמורה לגבוה - זבחים, ומה הן זבחים - עולות.				⚡							
אתה אומר עולות, או אינו אלא שלמים?			⚡	⚡							
ודין הוא: נאמרה חגיגה להדיט, ונאמרה ראייה לגבוה, מה חגיגה האמורה להדיט - בראוי לו, אף ראייה האמורה לגבוה - בראוי לו. וכן בדיון, שלא יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקם				⚡							
בעיקר הרגל.	אמר ליה: [ר' יוחנן]										◊
שלוש רגלים בשנה נצטוו ישראל לעלות ברגל: בחג המצות ובחג השבועות, ובחג הסוכות. ואין נראין חצאין - משום שנאמר כל זכורך, ואין נראין ריקנים - משום שנאמר ולא יראו פני ריקם	איתיביה: רבי יוסי ברבי יהודה אומר:		⚡								◊
בעיקר הרגל.	אמר ליה: [ר' יוחנן]										◊
יראה יראה - מה אני בחנם אף אתם בחנם	איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש:		⚡								◊
אלא: כל היכא דאתא ולא אייתי - דכולי עלמא לא פליגי דעייל, ומתחוזי ונפיק, כי פליגי - דאתא ואייתי.											◊
רבי יוחנן דאמר ראיית פנים בעזרה - ראיית פנים הוא דאין לה שיעור, הא לקרבן - יש לה שיעור.	[ר' יוחנן]	◆	■	!							◊
ראיית פנים בקרבן, דאפילו קרבן נמי אין לו שיעור.	ריש לקיש אמר:	◆	■	!							◊
(משלי כ"ה) הקר רגלך מבית רעך	איתיביה:			⚡							◊
התם בחטאות ואשמות, כדרבי לוי											!
כתיב הקר רגלך מבית רעך וכתוב אבא ביתך בעולות לא קשיא - כאן - בחטאות ואשמות, כאן - בעולות ושלמים.	דרבי לוי רמי:		■	!							◊
(משלי כ"ה) הקר רגליך מבית רעך - בחטאות ואשמות הכתוב מדבר, אתה אומר בחטאות ואשמות או אינו אלא בעולות ושלמים? כשהוא אומר (תהלים ס"ו) אבוא ביתך בעולות אשלם לך נדרי - הרי עולות ושלמים אמור, הא מה אני מקיים הקר רגלך מבית רעך - בחטאות ואשמות הכתוב מדבר.	תניא נמי הכי:		■	■							
ואין נראין חצאין כו'.											■
מאן דאית ליה עשרה בנים לא ליסקו האידנא חמשה ולמחר חמשה.	סבר רב יוסף למימר:										◊
פשיטא, הי מינייהו משוית להו פושעים והי מינייהו משוית להו זריזין	אמר ליה אביי:										⚡
אלא קרא למאי אתא - לכדאחרים.											!
המקמץ, והמצרף נחשת, והבורסי - פטורין מן הראייה, שנאמר (דברים ט"ז) כל זכורך - מי שיכול לעלות עם כל זכורך, יצאו אלו שאין יכולין לעלות עם כל זכורך.	דתניא, אחרים אומרים:										!
עולות במועד באות מן החולין, והשלמים מן המעשר.											■
יום טוב הראשון של פסח,											■
בית שמאי אומרים: מן החולין	[בית שמאי]										◆
ובית הלל אומרים: מן המעשר.	[בית הלל]										◆
ישראל יוצאין ידי חובתן בנדריים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ואשמות ובבכור ובחזה ושוק, אבל לא בעופות ולא במנחות.											■
אלא עולות, במועד הוא דבאות מן החולין, הא ביום טוב - מן המעשר, אמאי? דבר שבחובה היא, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין											◊

<p>◊ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	--

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וכי תימא: הא קא משמע לן דעולות, במועד - באות, ביום טוב - אינן באות,												◊ !	ז:
כמאן - כבית שמאי?												⚡	ז:
מביאין שלמים ואין סומכין עליהן, אבל לא עולות.	דתנן: בית שמאי											◊ ⚡	ז:
מביאין שלמים ועולות, וסומכין עליהן	ובית הלל											◊ ⚡	ז:
חסורי מיחסרה והכי קתני: עולות נדרים ונדבות, במועד - באות, ביום טוב - אינן באות, ועולת ראייה - באה אפילו ביום טוב, וכשהיא באה - אינה באה אלא מן החולין. ושלמי שמחה באין אף מן המעשר.												◊ !	ז:
וחגיגת יום טוב הראשון של פסח												◊ !	ז:
מן החולין.	בית שמאי											◊ !	ז:
מן המעשר.	ובית הלל											◊ !	ז:
עולות נדרים ונדבות, במועד - באות, ביום טוב - אינן באות, ועולת ראייה - באה אפילו ביום טוב, וכשהיא באה - אינה באה אלא מן החולין. ושלמי שמחה באין אף מן המעשר.	תניא נמי הכי:											■	ז:
וחגיגת יום טוב הראשון של פסח												■	ז:
מן החולין.	בית שמאי											◊ ■	ז:
מן המעשר.	ובית הלל											◊ ■	ז:
מאי שנה חגיגת יום טוב הראשון של פסח?												^	ז:
הא קא משמע לן, חגיגת חמשה עשר - אין, חגיגת ארבעה עשר - לא.	רב אשי:											!	ז:
אלמא קסבר: חגיגת ארבעה עשר לאו דאורייתא.												■	ח.
מן המעשר.	אמר מר: בית הלל:											◊	ח.
אמאי? דבר שבחובה הוא, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין												⚡	ח.
בטופל.	עולא:											!	ח.
טופלין בהמה לבהמה ואין טופלין מעות למעות.	חזקיה:											◊ ■	ח.
טופלין מעות למעות ואין טופלין בהמה לבהמה.	רבי יוחנן:											◊ ■	ח.
תניא כוותיה דחזקיה, תניא כוותיה דרבי יוחנן.												■	ח.
(דברים ט"ז) מסת - מלמד שאדם מביא חובתו מן החולין, ומנין שאם רצה לערב מערב - תלמוד לומר: (דברים ט"ז) כאשר יברכך ה' אלהיך.	תניא כוותיה דרבי יוחנן:											■	ח.
מסת - מלמד שאדם מביא חובתו מן החולין,	תניא כוותיה דחזקיה:											■	ח.
יום ראשון מן החולין, מכאן ואילך מן המעשר.	בית שמאי אומרים:											■	ח.
אכילה ראשונה מן החולין, מכאן ואילך מן המעשר. ושאר כל ימות הפסח - אדם יוצא ידי חובתו במעשר בהמה.	ובית הלל אומרים:											■	ח.
ביום טוב מאי טעמא לא?												^	ח.
דלמא אתי לעשורי ביום טוב, ואי אפשר לעשר ביום טוב משום סקרתא.	רב אשי:											!	ח.
מאי משמע דהאי מסת לישנא דחולין הוא?												^	ח.
דכתיב (אסתר י') וישם המלך אחשורוש מס על הארץ.												!	ח.
ישראל יוצאין ידי חובתן בנדרים ונדבות.												■	ח.
(דברים ט"ז) ושמתח בחגך - לרבות כל מיני שמחות לשמחה. מכאן אמרו חכמים: ישראל יוצאין ידי חובתן בנדרים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאת ואשם ובכזור ובחזה ושוק. יכול אף בעופות ובמנחות - תלמוד לומר ושמתח בחגך מי שהגיגה באה מהם, יצאו אלו שאין חגיגה באה מהם.	תנו רבנן: [ת"ק]											◊ ■	ח.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מושמתח נפקא, יצאו אלו שאין בהן שמחה.	רב אשי:								◆	■	◇
ורב אשי, האי בחגך מאי עביד ליה?									ז		
ההוא לכדרב דניאל בר קטינא.	[רב אשי]								!		◇
מניין שאין נושאין נשים במועד - שנאמר (דברים ט"ז) ושמתח בחגך - ולא באשתך.	דאמר רב דניאל בר קטינא אמר רב:								■	!	◇
מי שיש לו אוכלים מרובים ונכסים מועטים - מביא שלמים מרובים ועולות מועטות.											■
נכסים מרובים ואוכלין מועטין - מביא עולות מרובות ושלמים מועטין.											■
זה וזה מועט - על זה נאמר מעה כסף שתי כסף.											■
זה וזה מרובים - על זה נאמר (דברים ט"ז) איש כמתנת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך.											■
שלמים מרובים מהיכא מייתי? הא לית ליה										ז	◇
טופל ומביא פר גדול.	רב הסדא:									!	◇
הרי אמרו טופלין בהמה לבהמה	אמר ליה רב ששת:									ז	◇
מאי קאמר ליה?										^	
אילימא הכי קאמר ליה: הרי אמרו טופלין בהמה לבהמה אבל לא מעות למעות										!	
ולימא ליה: אין טופלין מעות למעות										ז	
אלא הכי אמר ליה: הרי אמרו אף טופלין בהמה לבהמה										!	◇
כמאן - דלא כחזקיה ודלא כרבי יוחנן										ז	◇
וכי תימא אמוראי הוא דפליגי, מתנייתא לא פליגי										!	
אכילה ראשונה מן החולין	והא קתני:								ז	■	◇
מאי אכילה ראשונה - שיעור דמי אכילה ראשונה מן החולין.										!	◇
הפריש עשר בהמות להגיגתו, הקריב חמש ביום טוב ראשון - חוזר ומקריב חמש ביום טוב שני.	אמר עולא אמר ריש לקיש:									◆	■
כיון שפסק - שוב אינו מקריב.	רבי יוחנן:									◆	■
ולא פליגי: כאן - בסתם, כאן - במפרש.	רבי אבא:									■	◇
האי סתם היכי דמי?										^	
אילימא דליכא שהות ביום לקרב										!	
האי דלא אקרבינהו - דליכא שהות ביום.										ז	
ואלא דלית ליה אוכלין										!	
האי דלא אקרבינהו - דלית ליה אוכלין										ז	
לא צריכא, דאיכא שהות ביום ואית ליה אוכלין. מדבקמא לא אקרבינהו - שמע מינה שיוורי שיירינהו.										!	◇
והכי נמי מסתברא,										■	
הפריש עשר בהמות להגיגתו, הקריב חמש ביום טוב ראשון - חוזר ומקריב חמש ביום טוב שני.	דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן:									■	◇
קשיין אהדד?										ז	
אלא לאו שמע מינה: כאן - בסתם, כאן - במפרש, שמע מינה.										!	◇
לא שנו אלא שלא גמר, אבל גמר - חוזר ומקריב.	איתמר נמי, אמר רב שמן בר אבא אמר רבי יוחנן:									■	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מאי גמר?										¿	ט
אילמא גמר קרבנותיו										!	ט
מאי מקריב?										¿	ט
אלא שלא גמר היום, אבל גמר היום - חוזר ומקריב.										!	◊ ט
מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג את כל הרגל, ויום טוב האחרון של חג.											■ מ ט
עבר הרגל ולא חג - אינו חייב באחריותו, על זה נאמר (קהלת א') מעות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות.											■ ט
איזהו מעוות שאינו יכול להתקן - זה הבא על הערוה והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגונב וגזול - יכול הוא להחזירו ויתקן.	רבי שמעון בן מנסיא:										◆ ■ ט
אין קורין מעוות אלא למי שהיה מתוקן בתחילה ונתעוות, ואיזה? זה תלמיד חכם הפורש מן התורה.	רבי שמעון בן יוחי:										◆ ■ ט
מנהני מילי?											^ ג ט
נאמר עצרת בשביעית של פסח, ונאמר עצרת בשמיני של חג, מה להלן לתשלומין - אף כאן לתשלומין.	רבי יוחנן משום רבי ישמעאל:										! ◊ ט
מופנה, דאי לאו מופנה - איכא למיפרך: מה לשביעי של פסח - שכן אינו חלוק משלפניו, תאמר בשמיני של חג שחלוק משלפניו,											■ ◊ ט
לאיי, אפנויי מופנה. מכדי, מאי עצרת - עצור בעשיית מלאכה, הכתיב (דברים ט"ז) לא תעשה מלאכה, עצרת דכתב רחמנא למה לי? - אלא שמע מינה לאפנויי.											■ ט
ותנא מייתי לה מהכא,											! ◊ ט
(ויקרא כ"ג) וחגתם אתו חג לה' שבעת ימים, יכול יהא חוגג והולך כל שבעה - תלמוד לומר אתו, אותו אתה חוגג, ואי אתה חוגג כל שבעה. אם כן למה נאמר שבעה - לתשלומין.	דתניא:										! ◊ ט
ומנין שאם לא חג יום טוב הראשון של חג שחוגג והולך את כל הרגל ויום טוב האחרון - תלמוד לומר (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי תחגו אתו.											! ◊ ט
אי בחדש השביעי - יכול יהא חוגג והולך החדש כולו? תלמוד לומר: אתו - אותו אתה חוגג, ואי אתה חוגג חוצה לו.											! ט
ומאי תשלומין?											^ ט
תשלומין לראשון	רבי יוחנן:										! ◊ ט
תשלומין זה לזה.	ורבי אושעיא:										! ◊ ט
מאי בינייהו?											^ ט
חיגר ביום ראשון ונתפשט ביום שני איכא בינייהו.											! ט
תשלומין לראשון, כיון דלא חזי בראשון - לא חזי בשני.	רבי יוחנן:										! ◊ ט
תשלומין זה לזה. אף על גב דלא חזי בראשון - חזי בשני.	ורבי אושעיא:										! ◊ ט
ומי אמר רבי יוחנן הכי?											¿ ט
נטמא ביום - מביא, בלילה - אינו מביא.	והאמר חזקיה:										! ◊ ט
אף בלילה נמי מביא	ורבי יוחנן:										! ◊ ט
שאני טומאה דיש לה תשלומין בפסח שני.	רבי ירמיה:										! ◊ ט
הניחא למאן דאמר פסח שני תשלומין דראשון הוא. אלא למאן דאמר שני רגל בפני עצמו הוא - מאי איכא למימר?	מתקף לה רב פפא:										¿ ◊ ט
קסבר רבי יוחנן לילה אינו מחוסר זמן.	אלא אמר רב פפא:										! ◊ ט

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
ומי אמר רבי יוחנן הכי?														ט:
ראה אחת בלילה ושתיים ביום - מביא, שתיים בלילה ואחת ביום - אינו מביא.	והאמר רבי יוחנן:													ט:
ואי סלקא דעתך קסבר רבי יוחנן לילה אינו מחוסר זמן, אפילו שתיים בלילה ואחת ביום מביא														ט:
כי קאמר רבי יוחנן - לדברי האומר לילה מחוסר זמן.														ט:
לדברי האומר? פשיטא														ט:
שתיים ביום ואחת בלילה אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא כאתקפתא דרב שישא בריה דרב אידי - קמשמע לן כדרב יוסף.														ט:
עבר הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו, ועל זה נאמר מעות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות.	[ת"ק]													ט:
האי להימנות? להמלאות מיבעי ליה אלא זה שמנוהו חביריו לדבר מצוה והוא לא נמנה עמהן.	אמר ליה בר הי הי להלל:													ט:
מעות לא יוכל לתקן - זה שביטל קריאת שמע של שחרית, או קריאת שמע של ערבית, או שביטל תפלה של שחרית, או תפלה של ערבית, וחסרון לא יוכל להימנות - זה שנמנו חביריו לדבר מצוה והוא לא נמנה עמהן.	תניא נמי הכי:													ט:
מאי דכתיב: (מלאכי ג') ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו, היינו צדיק היינו עובד אלהים, היינו רשע היינו אשר לא עבדן	אמר ליה בר הי הי להלל:													ט:
עבדו ולא עבדו - תרוייהו צדיקי גמורי ניהו. ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד.	אמר ליה: [הלל]													ט:
ומשום חד זימנא קרי ליה לא עבדו?	אמר ליה: [בר הי הי]													ט:
אין, צא ולמד משוק של חמירין: עשרה פרסי - בווא, חד עשר פרסי - בתרי זווי.	אמר ליה: [הלל]													ט:
מאי דכתיב (ישעיהו מ"ח) הנה צרפתיך ולא בכסף בחרתיך בכור עני - מלמד שחזר הקדוש ברוך הוא על כל מדות טובות ליתן לישראל, ולא מצא אלא עניות.	אמר ליה אליהו לבר הי הי ואמרי לה לרבי אלעזר:													ט:
היינו דאמרי אינשי: יאה עניותא ליהודאי כי ברזא סומקא לסוסיא חירא.	שמואל ואיתימא רב יוסף:													ט:
אי זה הוא מעות לא יוכל לתקון - זה הבא על הערוה והוליד ממנה מזרז וכ'.	רבי שמעון בן מנסיא:													ט:
הוליד - אין, לא הוליד - לא?														ט:
גונב אדם - אפשר שיחזיר גנבו ויתקן, גוזל אדם - אפשר שיחזיר גזלו ויתקן, אבל הבא על אשת איש ואסרה לבעלה - נטרד מן העולם והלך לו.	והא תניא, רבי שמעון בן מנסיא:													ט:
אין אומר בקרו גמל, בקרו חזיר, אלא: בקרו טלה. ואי זה - זה תלמיד חכם שפירש מן התורה.	רבי שמעון בן יוחי:													ט:
כל תלמיד חכם שפירש מן התורה עליו הכתוב אומר: (משלי כ"ו) כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, ואומר: (ירמיהו ב') מה מצאו אבותיכם בי עול כי רחקו מעלי?	רבי יהודה בן לקיש:													ט:
לא קשיא כאן - באחותו פנויה, כאן - באשת איש.														ט:
ואי בעית אימא: הא והא באשת איש, ולא קשיא כאן באונס, כאן - ברצון.														ט:
ואיבעית אימא: הא והא באונס, ולא קשיא: כאן - באשת כהן, כאן - באשת ישראל.														ט:
(זכריה ח') וליוצא ולבא אין שלום, אמר רב: כיון שיוצא אדם מדבר הלכה לדבר מקרא - שוב אין לו שלום.	[רב]													ט:
זה הפורש מתלמוד למשנה,	ושמואל אמר:													ט:
אפילו מתלמוד לתלמוד.	ורבי יוחנן:													ט:
היתר נדרים פורחין באויר ואין להם על מה שיסמכו.														ט:
הלכות שבת חגיגות והמעילות - הרי הם כהררים התלוין בשערה, שהן מקרא מועט והלכות מרובות.														ט:
הדינין והעבודות, הטהרות והטמאות, ועריות - יש להן על מה שיסמכו, והן הן גופי תורה.														ט:

statement-מימרא ■ **disputants-חולקים** ◆
challenge-קושיא ⚡ **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה** ◊
question-שאלה ^ **insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת** <
answer-תירוץ ! **מעשה-story** O
proof-ראיה ■ **מקרא-key**:

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	מימרא	חגיגה-הכל חייבין										
תניא, רבי אליעזר:	יש להם על מה שיסמכו, שנאמר (ויקרא כ"ז) כי יפלא (במדבר ו') כי יפלא שתי פעמים, אחת הפלאה לאיסור ואחת הפלאה להיתר.										■	◊
רבי יהושע:	יש להם על מה שיסמכו, שנאמר (תהלים צ"ה) אשר נשבעתי באפי - באפי נשבעתי, וחזרתי בי.										■	◊
רבי יצחק:	יש להם על מה שיסמכו, שנאמר (שמות ל"ה) כל נדיב לבו.										■	◊
חנניה בן אחי רבי יהושע:	יש להם על מה שיסמכו שנאמר (תהלים קי"ט) נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדקך.										■	◊
רב יהודה אמר שמואל:	אי הואי התם אמרי להו: ידי עדיפא מדידכו, שנאמר (במדבר ל') לא יחל דברו הוא אינו מוחל, אבל אחרים מוחלין לו.										■	◊
רבא:	לכולהו אית להו פירכא, לבר מדשמואל דלית ליה פירכא.										■	◊
דאי מדרבי אליעזר	דלמא כדרבי יהודה שאמר משום רבי טרפון.										■	
דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי טרפון:	לעולם אין אחד מהם נזיר, שלא ניתנה נזירות אלא להפלאה.										■	◊
אי מדרבי יהושע	דלמא הכי קאמר: באפי נשבעתי ולא הדרנא בי.										■	◊
אי מדרבי יצחק	דלמא לאפוקי מדשמואל.										■	◊
דאמר שמואל:	גמר בלבו - צריך שיוציא בשפתיו, והא קמשמע לן: דאף על גב דלא הוציא בשפתיו.										■	◊
דאמר רב גידל אמר רב:	מנין שנשבעין לקיים את המצוה - שנאמר נשבעתי ואקימה לשמור משפטי צדקך.										■	◊
רבא ואיתימא רב נחמן בר יצחק:	אלא דשמואל לית ליה פירכא.										■	◊
הלכות שבת - מיכתב כתיבן	היינו דאמרי אינשי: טבא חדא פלפלתא חריפתא ממלי צנא דקרי.										■	◊
לא צריכא, לכדרבי אבא.	הלכות שבת - מיכתב כתיבן										■	◊
דאמר רבי אבא:	לא צריכא, לכדרבי אבא.										■	◊
כמאן, כרבי שמעון, דאמר:	החופר גומא בשבת ואין צריך אלא לעפרה - פטור עליה. מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור עליה.										■	◊
	אפילו תימא לרבי יהודה, התם - מתקן, הכא - מקלקל הוא.										■	◊
	מאי כהררין התלוין בשערה?										■	◊
	מלאכת מחשבת אסרה תורה, ומלאכת מחשבת לא כתיבא.										■	◊
	חגיגות מיכתב כתיבן										■	◊
	לא צריכא, לכדאמר ליה רב פפא לאביי:										■	◊
רב פפא לאביי:	ממאי דהאי וחגתם אתו חג לה' זביחה? דלמא חוגו חגא קאמר רחמנא										■	◊
	אלא מעתה, דכתיב (שמות ה') ויחגו לי במדבר הכי נמי דחוגו חגא הוא?										■	◊
	וכי תימא הכי נמי										■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חגיגה-הכל חייבין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
והכתיב (שמות י') ויאמר משה גם אתה תתן בידנו זבחים ועלת									ז		!
דלמא הכי קאמר רחמנא: אכלו ושתו וחוגו חגא קמאי.									ז		!
לא סלקא דעתך, דכתיב (שמות כ"ג) ולא ילין חלב חגי עד בקר, ואי סלקא דעתך דחוגא הוא - תרבא לחגא אית ליה?									!		!
ודלמא הכי קאמר רחמנא: חלב הבא בזמן חג - לא ילין?									ז		!
אלא מעתה: הבא בזמן חג - הוא דלא ילין, הא דכל השנה כולה ילין? (ויקרא ו') כל הלילה עד הבקר כתיב									!		!
דלמא, אי מההוא הוה אמינא: ההוא לעשה, כתב רחמנא האי ללאן									ז		!
ללאו כתב קרא אחרינא: (דברים ט"ז) ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב ביום הראשון לבקר.									!		!
ודלמא לעבור עליו בשני לאוין ועשה										ז	◊
אלא: אתיא מדבר מדבר. כתיב הכא ויחגו לי במדבר, וכתוב התם (עמוס ה') הזבחים ומנחה הגשתם לי במדבר, מה להלן זבחים - אף כאן זבחים,											!
ומאי כהררין התלוין בשערה										ז	◊
דברי תורה מדברי קבלה לא ילפינן.										!	◊
מעילות. מיכתב כתיבן											ז
לא נצרכא אלא לכדתנן:	רמי בר חמא:										!
השליח שעשה שליחותו - בעל הבית מעל, לא עשה שליחותו - שליח מעל.	[דתנן]										!
וכי עשה שליחותו אמאי מעל? וכי זה חוטא וזה מתחייב?										ז	!
היינו כהררין התלוין בשערה.										!	!
ומאי קושיא? דלמא שאני מעילה, דילפא חטא חטא מתרומה, מה התם שלוחו של אדם כמותו - אף כאן שלוחו של אדם כמותו?	רבא:										ז
לא נצרכא אלא לכדתניא:	אלא אמר רבא:										!
נזכר בעל הבית ולא נזכר שליח - שליח מעל.	[תניא]										!
שליח עניא מאי קא עביד?										ז	!
היינו כהררין התלוין בשערה.										!	!
מאי קושיא, דלמא מידי דהוה אמוציא מעות הקדש לחולין?	רב אשי:										ז
לא נצרכא אלא לכדתנן:	אלא אמר רב אשי:										!
נטל אבן או קורה של הקדש - הרי זה לא מעל, נתנה לחבירו - הוא מעל, וחבירו לא מעל.											!
מכדי מישקל שקלה, מה לי הוא ומה לי חבירו?										ז	!
היינו כהררין התלוין בשערה.										!	!
ומאי קושיא, דלמא כדשמואל											ז
הכא בגזר המסורות לו אבני בנין עסקינן, דכל היכא דמנחה - ברשותא דידיה מנחה.	דאמר שמואל:										ז
אלא מסיפא: בנאה בתוך ביתו - הרי זה לא מעל, עד שידור תחתיה בשוה פרוטה.											!
מכדי, שנויי שנייה, מה לי דר ומה לי לא דר?										ז	!
היינו כהררין התלוין בשערה.										!	!
ומאי קושיא, דלמא לכדרב											ז

statement-מימרא ■ **disputants-חולקים** ◆
challenge-קושיא ⚡ **central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה** ◊
question-שאלה ^ **insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת** <
answer-תירוץ ! **מעשה-story** O
proof-ראיה ■ **key-מקרא:**

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
חגיגה-הכל חייבין	מימרא	מאן דאמר											
	כגון שהניחה על פי ארובה, אי דר ביה - אין, לא דר ביה - לא	דאמר רב:								⚡	◊	יא.	
	אלא לעולם כדרבא, ודקא קשיא לך מידי דהוה אמוציא מעות הקדש לחולין - התם מידע ידע דאיכא זווי דהקדש, איבעיא ליה לעיוני. הכא - מי ידע?										!	◊	יא.
	היינו כהררין התלויין בשערה.										!		יא.
	מקרא מועט והלכות מרובות.											■	יא.
	נגעים ואהלות - מקרא מועט והלכות מרובות.	תנא:										◊	יא.
	נגעים מקרא מועט? נגעים מקרא מרובה הוא										⚡		יא.
	הכי קאמר: נגעים - מקרא מרובה והלכות מועטות, אהלות - מקרא מועט והלכות מרובות.	רב פפא:									!	◊	יא.
	ומאי נפקא מינה?										^		יא.
	אי מסתפקא לך מילתא בנגעים - עיין בקראי, ואי מסתפקא לך מילתא באהלות - עיין במתניתין.										!	◊	יא.
	דינין. מיכתב כתיבן											⚡	יא.
	לא נצרכא אלא לכדריבי.											!	יא.
	(שמות כ"א) נפש תחת נפש - ממון. אתה אומר ממון, או אינו אלא נפש ממש? נאמרה נתינה למטה ונאמרה נתינה למעלה, מה להלן ממון - אף כאן ממון.	דתניא, רבי אומר:										■	יא.
	עבודות. מיכתב כתיבן											⚡	יא.
	לא נצרכא אלא להולכת הדם.											!	יא.
	(ויקרא א') והקריבו - זו קבלת הדם. ואפקה רחמנא בלשון הולכה, דכתיב (ויקרא א') והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה.	דתניא:										■	יא.
	זו הולכת אברים לכבש. למימרא דהולכה לא תפקה מכלל קבלה.	ואמר מר:										■	יא.
	טהרות. מיכתב כתיבן											⚡	יא.
	לא נצרכא אלא לשיעור מקוה, דלא כתיבא.											!	יא.
	(ויקרא ט"ו) ורחץ (את בשרו) במים - במי מקוה. את כל בשרו - מים שכל גופו עולה בהן, וכמה הן - אמה על אמה ברום שלש אמות. ושיערו חכמים: מי מקוה ארבעים סאה.	דתניא:										■	יא.
	טמאות. מיכתב כתיבן											⚡	יא.
	לא נצרכא אלא לכעדשה מן השרץ, דלא כתיבא.											!	יא.
	(ויקרא י"א) בהם, יכול בכלן - תלמוד לומר מהם. יכול במקצתן - תלמוד לומר בהם, הא כיצד? עד שיגיע במקצתו שהוא ככולו. שיערו חכמים בכעדשה, שכן חומט תחלתו בכעדשה.	דתניא: [ת"ק]										■	יא.
	כזנב הלטאה.	רבי יוסי ברבי יהודה:										■	יא.
	עריות											■	יא.
	מיכתב כתיבן											⚡	יא.
	לא נצרכא לבתו מאנוסתו דלא כתיבא.											!	יא.
	אתיא הנה הנה, אתיא זימה זימה.	דאמר רבא אמר לי רבי יצחק בר אבדימי:										■	יא.
	הן הן גופי תורה											■	יא.
	הני אין, הנך לא?											⚡	יא.
	אלא, אימא: הן והן גופי תורה.											!	יא.
	הדרן עלך הכל חייבין.												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

חגיגה-אין דורשין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
אין דורשין בעריות בשלשה, ולא במעשה בראשית בשנים, ולא במרכבה - ביחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו.													■	יא: מ
כל המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאילו לא בא לעולם: מה למעלה, מה למטה, מה לפניו, ומה לאחור.													■	יא: א
וכל שלא חס על כבוד קונו - רתוי לו שלא בא לעולם.													■	יא: א
אמרת ברישא ולא במרכבה ביחיד והדר אמרת: אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו													♣	יא: א
הכי קאמר: אין דורשין בעריות לשלשה, ולא במעשה בראשית לשנים, ולא במרכבה ליחיד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו.													! ◇	יא: א
אין דורשין בעריות בשלשה													■	יא: א
מאי טעמא?													^	יא: א
אילימא משום דכתיב (ויקרא י"ח) איש איש אל כל שאר בשרו איש איש - תרי, שאר בשרו - חד, ואמר רחמנא לא תקרבו לגלות ערוה													! ◇	יא: א
אלא מעתה, דכתיב (ויקרא כ"ד) איש איש כי יקלל אלהיו, (ויקרא כ') איש איש אשר יתן מזרעו למלך, הכי נמי? אלא, הנהו מיבעי ליה לרבות את הנכרים, שמוזהרין על ברכת השם ועל עבודה זרה כישראל, - האי נמי מיבעי ליה לרבות את הנכרים, שמוזהרין על העריות כישראל													♣	יא: א
אלא: מדכתיב (ויקרא י"ח) ושמתם את משמרתי, ושמתם - תרי, משמרתי - חד, ואמר רחמנא לבלתי עשות מחקות התועבת.													! ◇	יא: א
אלא מעתה, דכתיב (שמות ל"א) ושמתם את השבת, (שמות י"ב) ושמתם את המצות, ושמתם את משמרת הקדש, הכי נמי?													♣	יא: א
מאי אין דורשין בעריות בשלשה - אין דורשין בסתרי עריות לשלשה. מאי טעמא - סברא הוא: כי תרי כי יתבי קמי רבייהו, חד שקיל וטרי בהדי רביה, ואידך מצלי אודניה לגמרא. תלתא, חד שקיל וטרי בהדי רביה, והנך תרי - שקלו וטרו בהדי הדדי, ולא ידעי מאי קאמר רבייהו, ואתו למישרי איסורא בעריות.	אלא אמר רב אשי:												! ◇	יא: א
אי הכי כל התורה נמי													♣	יא: א
עריות שאני, דאמר מר: גזל ועריות נפשו מחמדתן, ומתאוה להם.													! ◇	יא: א
אי הכי גזל נמי													♣	יא: א
עריות, בין בפניו בין שלא בפניו נפיש יצריה. גזל, בפניו נפיש יצריה, שלא בפניו - לא נפיש יצריה.													! ◇	יא: א
ולא במעשה בראשית בשנים													■	יא: א
מנא הני מילי?													^	יא: א
(דברים ד') כי שאל נא לימים ראשנים - יחיד שואל, ואין שנים שואלין.	דתנו רבנן:												! ◇	יא: א
יכול ישאל אדם קודם שנברא העולם													♣	יא: א
תלמוד לומר (דברים ד') למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ.													! ◇	יא: א
יכול לא ישאל אדם מששת ימי בראשית													♣	יא: א
תלמוד לומר לימים ראשנים אשר היו לפניך.													! ◇	יא: א
יכול ישאל אדם מה למעלה ומה למטה, מה לפניו ומה לאחור													♣	יא: א
תלמוד לומר (דברים ד') ולמקצה השמים ועד קצה השמים - מלמקצה השמים ועד קצה השמים אתה שואל, ואין אתה שואל מה למעלה מה למטה, מה לפניו ומה לאחור.													! ◇	יא: א
השתא דנפקא ליה מלמקצה השמים ועד קצה השמים, למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ למה לי?													♣ ◇	יא: ב
כדרבי אלעזר.													!	יא: ב

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

חגיגה-אין דורשין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אדם הראשון מן הארץ עד לרקיע, שנאמר למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ, וכיון שסרח - הניח הקדוש ברוך הוא ידיו עליו ומיעטו, שנאמר (תהלים קל"ט) אחר וקדם צרתני ותשת עלי כפכה.	דאמר רבי אלעזר:											◊
אדם הראשון - מסוף העולם ועד סופו היה, שנאמר למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים. כיון שסרח - הניח הקדוש ברוך הוא ידו עליו ומיעטו, שנאמר ותשת עלי כפכה.	אמר רב יהודה אמר רב:											◊
אי הכי קשו קראי אהדדי?		⚡										
אידי ואידי חד שיעורא הוא.		!										◊
עשרה דברים נבראו ביום ראשון, ואלו הן: שמים וארץ, תהו ובהו, אור וחשך, רוח ומים, מדת יום ומדת לילה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											◊
שמים וארץ - דכתיב (בראשית א') בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ,												■
תהו ובהו - דכתיב (בראשית א') והארץ היתה תהו ובהו,												■
אור וחשך, חשך דכתיב (בראשית א') וחשך על פני תהום, אור - דכתיב (בראשית א') ויאמר אלהים יהי אור.												■
רוח ומים - דכתיב (בראשית א') ורוח אלהים מרחפת על פני המים.												■
מדת יום ומדת לילה - דכתיב (בראשית א') ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.												■
תהו - קו ירוק שמקיף את כל העולם כולו, שממנו יצא חשך. שנאמר (תהלים י"ח) ישת חשך סתרו סביבותיו, בהו - אלו אבנים המפולמות המשוקעות בתהום, שמהן יוצאין מים, שנאמר (ישעיהו ל"ד) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו.	תנא:											■
ואור ביום ראשון איברי? והכתיב ויתן אתם אלהים ברקיע השמים וכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי?												⚡
כדרכי אלעזר.												!
אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון - אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו, כיון שנסתכל הקדוש ברוך הוא בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשיהם מקולקלים - עמד וגנזו מהן, שנאמר (איוב ל"ח) וימנע מרשעים אורם.	דאמר רבי אלעזר:											■
ולמי גנזו - לצדיקים לעתיד לבא שנאמר וירא אלהים את האור כי טוב, ואין טוב אלא צדיק, שנאמר (ישעיהו ג') אמרו צדיק כי טוב. כיון שראה אור שגנזו לצדיקים שמה, שנאמר (משלי י"ג) אור צדיקים ישמח.												■
אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון אדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו, דברי רבי יעקב.	כתנאי: [רבי יעקב]	◆										◊
הן הן מאורות שנבראו ביום ראשון ולא נתלו עד יום רביעי.	וחכמים:	◆										◊
בעשרה דברים נברא העולם: בחכמה, ובתבונה, ובעתה, ובכח, ובגערה, ובגבורה, בצדק, ובמשפט, בחסד, וברחמים.	רב זוטרא בר טוביא אמר רב:											■
בחכמה ובתבונה - דכתיב (משלי ג') ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה.												■
בדעת דכתיב (משלי ג') בדעתו תהומות נבקעו												■
בכח וגבורה - דכתיב (תהלים ס"ה) מכין הרים בכחו נאזר בגבורה												■
בגערה - דכתיב (איוב כ"ו) עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו												■
בצדק ומשפט - דכתיב (תהלים פ"ט) צדק ומשפט מכון כסאך												■
בחסד ורחמים - דכתיב (תהלים כ"ה) זכר רחמך ה' וחסדיך כי מעולם המה												■
בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם היה מרחיב והולך כשתי פקעיות של שתי, עד שגער בו הקדוש ברוך הוא והעמידו, שנאמר עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו.	ואמר רב יהודה אמר רב:											■
מאי דכתיב (בראשית ל"ה) אני אל שדי אני הוא שאמרת לעולם די.	והיינו דאמר ריש לקיש:											■
בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את הים היה מרחיב והולך, עד שגער בו הקדוש ברוך הוא ויבשו, שנאמר (נחום א') גוער בים ויבשהו וכל הנהרות החריב.	[איכא דאמרי] ריש לקיש:											■

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:	statement- מימרא ; קושיא- ^ שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה
---	--

Talmud Navigator

חגיגה-אין דורשין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מימרא	תנו רבנן: בית שמאי: הארץ.												יב
ארץ נבראת תחלה ואחר כך נבראת הארץ, שנאמר (בראשית ב') בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ.	ובית הלל:												יב
ארץ נבראת תחלה ואחר כך שמים, שנאמר ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים.	אמר להם בית הלל לבית שמאי:												יב
לדבריכם, אדם בונה עלייה ואחר כך בונה בית? שנאמר (עמוס ט') הבונה בשמים מעלותיו ואגדתו על ארץ יסדה.	אמר להם בית שמאי לבית הלל:												יב
לדבריכם אדם עושה שרפרף ואחר כך עושה כסא? שנאמר (ישעיהו ס"ו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדם רגלי.	והכמים אומרים:												יב
זה וזה כאחת נבראו, שנאמר (ישעיהו מ"ח) אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים קרא אני אליהם יעמדו יחדו.	ואידך - מאי יחדו - דלא משתלפי מהדדי.												יב
קשו קראי אהדדי	ריש לקיש:												יב
כשנבראו - ברא שמים ואחר כך ברא הארץ, וכשנטה - נטה הארץ ואחר כך נטה שמים.	מאי שמים?												יב
ששם מים.	רבי יוסי בר חנינא:												יב
אש ומים. מלמד שהביאן הקדוש ברוך הוא וטרפן זה בזה, ועשה מהן רקיע.	במתניתא תנא:												יב
שאל רבי ישמעאל את רבי עקיבא כשהיו מהלכין בדרך, אמר ליה: אתה ששימשת את נחום איש גז עשירים ושתיים שנה שהיה דורש כל אתין שבתורה, את השמים ואת הארץ מה היה דורש בהן?	שאל רבי ישמעאל את רבי עקיבא												יב
אילו נאמר שמים וארץ הייתי אומר: שמים - שמו של הקדוש ברוך הוא, עכשיו שנאמר את השמים ואת הארץ. שמים - שמים ממש, ארץ - ארץ ממש	אמר ליה: [ר"ע]												יב
את הארץ למה לי - להקדים שמים לארץ.	[ר"ע]												יב:
והארץ היתה תהו ובהו מכדי בשמים אתחיל ברישא, מאי שנא דקא חשיב מעשה ארץ?	תנא דבי רבי ישמעאל:												יב
משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו: השכימו לפתחי. השכימו נשים ומצא נשים ואנשים, למי משבח - למי שאין דרכו להשכים והשכים.	תניא, רבי יוסי:												יב
אוי להם לבריות שרואות - ואינן יודעות מה רואות, עומדות - ואין יודעות על מה הן עומדות.	הארץ על מה עומדת - על העמודים, שנאמר (איוב ט') המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון.												יב
עמודים - על המים, שנאמר (תהלים קל"ו) לרקע הארץ על המים	מים - על ההרים, שנאמר (תהלים ק"ד) על ההרים יעמדו מים												יב
הרים - ברוח, שנאמר (עמוס ד') כי הנה יוצר הרים וברא רוח	רוח בסערה, שנאמר (תהלים קמ"ח) רוח סערה עשה דברו												יב
סערה תלויה בזרועו של הקדוש ברוך הוא, שנאמר (דברים ל"ג) ומתחת זרעת עולם.	והכמים אומרים:												יב
על שנים עשר עמודים עומדת, שנאמר (דברים ל"ב) יצב גבלת עמים למספר בני ישראל.	ויש אומרים:												יב
שבעה עמודים, שנאמר (משלי ט') הצבה עמודיה שבעה.	רבי אלעזר בן שמוע:												יב
על עמוד אחד, וצדיק שמו, שנאמר (משלי י') וצדיק יסוד עולם.	רבי יהודה:												יב
שני רקיעים הן, שנאמר: (דברים י') הן לה' אלהיך השמים ושמי השמים.	ריש לקיש												יב
שבעה, ואלו הן: וילון, רקיע, שחקים, זבול, מעון, מכון, ערבות.	וילון - אינו משמש כלום, אלא נכנס שחרית ויוצא ערבית, ומחדש בכל יום מעשה בראשית, שנאמר (ישעיהו מ') הנוטה כדק שמים וימתחם כאהל לשבת.												יב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

חגיגה-אין דורשין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רקיע - שבו חמה ולבנה כוכבים ומזלות קבועין, שנאמר (בראשית א') ויתן אתם אלהים ברקיע השמים.													יב: ◇
שחקים - שבו רחיים עומדות וטוחנות מן לצדיקים, שנאמר (תהלים ע"ח) ויצו שחקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר עליהם מן לאכל וגו'.													יב: ◇
זבול- שבו ירושלים ובית המקדש, ומזבח בנוי, ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן, שנאמר (מלכים א' ח') בנה בניתי בית זבל לך מכון לשבתך עולמים.													יב: ◇
ומנלן דאיכרי שמים													יב: ^
דכתיב (ישעיהו ס"ג) הבט משמים וראה מזבל קדשך ותפארתך.													יב: !
מעון - שבו כיתות של מלאכי השרת, שאומרות שירה בלילה וחשות ביום, מפני כבודן של ישראל, שנאמר (תהלים מ"ב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי.													יב: ◇
כל העוסק בתורה בלילה - הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד ביום, שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ומה טעם יומם יצוה ה' חסדו - משום ובלילה שירה עמי.	ריש לקיש:												יב: ◇
כל העוסק בתורה בעולם הזה, שהוא דומה ללילה - הקדוש ברוך הוא מושך עליו חוט של חסד לעולם הבא, שהוא דומה ליום, שנאמר יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי.	ואיכא דאמרי, אמר ריש לקיש:												יב: ◇
כל הפוסק מדברי תורה ועוסק בדברי שיחה - מאכילין אותו גחלי תרמים, שנאמר (איוב ל') הקטפים מלוח עלי שיח ושרש תרמם לחמם.	רבי לוי:												יב: ◇
ומנלן דאיכרי שמים													יב: ^
שנאמר (דברים כ"ו) השקיפה ממעון קדשך מן השמים.													יב: !
מכון - שבו אוצרות שלג ואוצרות ברד, ועליית טללים רעים, ועליית אגלים, וחדרה של סופה [וסערה], ומערה של קיטור, ודלתותיהן אש, שנאמר (דברים כ"ח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב.													יב: ◇
הני ברקיעא איתנהו? הני בארעא איתנהו דכתיב: (תהלים קמ"ח) הללו את ה' מן הארץ תנינים וכל תהמות אש וברד שלג וקיטור רוח סערה עשה דברו.													יב: ;
דוד ביקש עליהם רחמים, והורידן לארץ. אמר לפניו: רבוננו של עולם (תהלים ה') לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך (במגרך) רע, צדיק אתה ה' - לא יגור במגורך רע.	רב יהודה אמר רב:												יב: ◇
ומנלן דאיכרי שמים													יב: ^
דכתיב (מלכים א' ח) ואתה תשמע השמים מכון שבתך.													יב: !
ערבות - שבו צדק, משפט וצדקה, גנוזי חיים וגנוזי שלום וגנוזי ברכה, ונשמתן של צדיקים, ורוחות ונשמות שעתיד להיבראות, וטל שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות בו מתים.													יב: ◇
צדק ומשפט - דכתיב (תהלים פ"ט) צדק ומשפט מכון כסאך													יב: ■
צדקה - דכתיב (ישעיהו נ"ט) וילבש צדקה כשרין													יב: ■
גנוזי חיים - דכתיב (תהלים ל"ו) כי עמך מקור חיים													יב: ■
וגנוזי שלום - דכתיב (שופטים ו') ויקרא לו ה' שלום													יב: ■
וגנוזי ברכה - דכתיב (תהלים כ"ד) ישא ברכה מאת ה'													יב: ■
נשמתן של צדיקים - דכתיב (שמואל א' כ"ה) והיתה נפש אדני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך													יב: ■
רוחות ונשמות שעתיד להיבראות - דכתיב (ישעיהו נ"ז) כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי.													יב: ■
וטל שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות בו מתים - דכתיב (תהלים ס"ח) גשם נדבות תניף אלהים נחלתך ונלאה אתה כוננתה.													יב: ■
שם אופנים ושרפים וחיות הקדש, ומלאכי השרת, וכסא הכבוד, מלך אל חי רם ונשא שוכן עליהם בערבות, שנאמר (תהלים ס"ח) סלו לרכב בערבות ביה שמו													יב: ■
ומנלן דאיכרי שמים													יב: ^

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חגיגה-אין דורשין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אתיא רכיבה רכיבה: כתיב הכא סלו לרכב בערבות וכתוב התם (דברים ל"ג) רכב שמים בעזרך.													יב:
והשך וענן וערפל מקיפין אותו, שנאמר (תהלים י"ה) ישת חשך סתרו סביבותיו סתרו חשכת מים עבי שחקים.													יב:
ומי איכא חשוכא קמי שמיא? והכתיב: (דניאל ב') הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא ונהורא עמה שראָ													יב:
לא קשיא: הא בבתי גואי, הא - בבתי בראי.													יב:
עוד רקיע אחד יש למעלה מראשי החיות, דכתיב (יחזקאל א') ודמות על ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא.	ואמר רב אחא בר יעקב:												יג:
עד כאן יש לך רשות לדבר, מכאן ואילך - אין לך רשות לדבר, שכן כתוב בספר בן סירא: במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור, במה שהורשית התבונן, אין לך עסק בנסתרות.													יג: